

Právo a judikatúra v praxi

Výber z najzaujímavejších nových rozhodnutí súdov

Obsah:

- 1. Správnej žalobe vo veci nepriznania postavenia účastníka územného konania treba priznať odkladný účinok**
Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 20S/84/2019 zo dňa 24. 7. 2019
- 2. Opakované neoprávnené premiestnenie je dôvodom pre priznanie náhrady trov konania o návrat maloletého do cudziny**
Uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 11CoP/132/2019 zo dňa 27. 6. 2019
- 3. K posudzovaniu škody spáchanej zvýhodňovaním veriteľa a k nutnosti zváženia materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 TZ v prípade jej nízkej výšky**
Uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 8To/46/2018 zo dňa 24. 6. 2019
- 4. K aplikácii domnienky o výške príjmu z inej než závislej činnosti a k nutnosti poučenia o uplatnení domnienky v prípade nepreukázania výšky príjmu**
Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 26CoP/26/2018 zo dňa 23. 10. 2018
- 5. Súd nemusí pred vymenovaním likvidátora skúmať, či po ňom možno spravodlivo požadovať výkon tejto funkcie**
Uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 16Cob 123/2018 zo dňa 29. 11. 2018
- 6. K porušeniu povinnosti mlčanlivosti ohľadom výšky odmeny za prácu ako k dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru**
Uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8CoPr/12/2014 zo dňa 12. 5. 2015
- 7. Rozhodnutím v susedskom spore podľa § 127 Občianskeho zákonníka nemožno rušiteľovi uložiť, akým spôsobom odstráni závadný stav**
Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 23Co/254/2017 zo dňa 28. 5. 2018
- 8. Výhrada vlastníctva v prípade nezaplatenia kúpnej ceny a nárok na vydanie veci**
Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 21Cob 89/2017 zo dňa 29. 10. 2018
- 9. K argumentácii zahraničnou judikatúrou a literatúrou v odôvodnení rozhodnutia**
Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 25CoKR/1/2019 zo dňa 4. 6. 2019
- 10. K pojmu škoda v spojení s náhradou nemajetkovej ujmy. Ustálenú prax v otázke pasívnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obete dopravnej nehody.**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/219/2017 zo dňa 27. 9. 2018
- 11. Pracovný pomer uzatvorený na dobu určitú**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/7/2019 zo dňa 19. 8. 2019
- 12. Proti k tzv. neznámym vlastníkom zastúpeným Slovenským pozemkovým fondom sa s odkazom na § 257 CSP náhrada trov nepriznáva**
Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/85/2018 zo dňa 30. 5. 2019
- 13. Doručovanie zástupcovi účastníka na celé konanie**
Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžk/8/2016 zo dňa 27. 9. 2018
- 14. Inštitút opravy chýb v katastrálnom operáte nemôže viesť k výmazu vlastníka nehnuteľnosti**
Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžrk/3/2018 zo dňa 26. 9. 2018
- 15. Listiny, obsahom ktorých je výpoveď z iných konaní ako dôkazný prostriedok v daňovom konaní**
Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžfk/55/2017 zo dňa 11. 9. 2018

1. Správnej žalobe vo veci nepriznania postavenia účastníka územného konania treba priznať odkladný účinok

Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 20S/84/2019 zo dňa 24. 7. 2019

Anotácia:

Žalobkyňa sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie stavebného úradu o nepriznaní postavenia účastníčky konania vo veci územného konania na stavbu.

Právna veta:

- I. Žalobkyňa požiadala o priznanie odkladného účinku správnej žalobe, pričom v tejto súvislosti dôvodila tým, že je vo verejnom záujme, aby mohla predkladať v územnom konaní svoje návrhy a pripomienky a tým realizovať v plnom rozsahu svoje procesné práva a povinnosti. Okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia došlo k situácii, kedy žalobkyňa nie je účastníčkou územného konania a nemôže v ňom uplatňovať svoje procesné práva a hrozí, že stavebné konanie prebehne jej možnosti reagovať pripomienkami k navrhovanej stavbe. Tým vznikne vážny nenapraviteľný následok, pretože po právoplatnosti územného konania, ktorého sa nemôže zúčastniť, môže byť vykonané stavebné konanie. Žalobkyni sa javí byť neporovnateľne menšou ujmom situácia, ak správny súd prizná tejto žalobe odkladný účinok než ujma, ktorá vznikne v situácii, že územné, či následne stavebné konanie prebehne a v prípade jej úspechu v konaní vznikne neprehľadná procesná situácia a potreba iniciovať prípadnú obnovu územného alebo stavebného konania.
- II. Súd na základe dôvodov uvedených v žalobkyňou podanom návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky pre priznanie odkladného účinku správnej žalobe v zmysle ust. § 185 písm. a) SSP, nakoľko nepriznaním odkladného účinku by hrozila žalobkyni závažná ujma v podobe zhoršenia jej právneho postavenia. Eventuálny úspech žalobkyne v konaní až po skončení územného a stavebného konania, by pre žalobkyňu v prípade nepriznania odkladného účinku správnej žalobe znamenal potrebu iniciovať ďalšie konanie (obnovu územného, alebo stavebného konania, alebo žalobu opomenutého účastníka). Existuje tu teda reálna hrozba závažnej ujmy, pričom takáto hrozba je jedným z dôvodov, ktoré predpokladá procesný predpis pre priznanie odkladného účinku správnej žalobe.

Právna oblasť: Správne právo procesné, Stavebné právo

Právny inštitút: Správna žaloba, Územné konanie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 162/2015 Z. z. – § 185 písm. a)

2. Opakované neoprávnené premiestnenie je dôvodom pre priznanie náhrady trov konania o návrat maloletého do cudziny

Uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 11CoP/132/2019 zo dňa 27. 6. 2019

Anotácia:

Súd prvej inštancie rozhodoval o veci, ktorej predmetom bol návrh otca na nariadenie návratu maloletého do krajiny jeho obvyklého pobytu. Súd uložil matke povinnosť zaplatiť otcovi trovy konania. Považoval za nepochybné, že matka sa opakovane dopustila protiprávneho konania vo forme neoprávneného premiestnenia maloletého do cudziny, čím zasiahla aj do práv a právom chránených záujmov otca, ktorých ochrany sa v dôsledku jej správania musel domáhať v súdnom konaní, v súvislosti s čím mu vznikli náklady.

Právna veta:

Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o návrhu otca na priznanie náhrady trov konania správne vychádzal zo skutočnosti, že matka sa neoprávneného premiestnenia maloletého z republiky na územie Slovenskej republiky dopustila už po druhýkrát, čím opakovane zasiahla do práv otca, ktorých ochrany sa tento musel domáhať v predmetnom súdnom konaní a v tejto súvislosti mu vznikli trovy konania. Odvolací súd nemohol súhlasiť s námietkou matky týkajúcou sa jej sociálnej situácie, keď osobné a majetkové pomery účastníkov nie sú jediným kritériom, ktoré by mal súd zohľadňovať pri posudzovaní dôvodnosti návrhu na priznanie náhrady trov konania podľa ustanovenia § 55 CMP. Pri použití moderačného oprávnenia upraveného v citovanom zákonom ustanovení súd okrem iného vyhodnocuje aj to, ktorý z účastníkov spôsobil, že konanie muselo prebehnúť. V predmetnej veci je pritom celkom zrejmé, že otec podal návrh na začatie konania v dôsledku protiprávneho konania matky spočívajúceho v neoprávnenom premiestnení maloletého do cudziny. Vzhľadom na to, že matka sa už uvedeného konania dopustila aj v minulosti, keď na základe návrhu otca rovnako prebehlo konanie o návrat maloletého, v čase jeho opätovného neoprávneného premiestnenia si musela byť dostatočne vedomá závažnosti a dôsledkov svojho konania.

Právna oblasť: Civilné právo procesné

Právny inštitút: Náhrada trov konania

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 161/2015 Z. z. – § 55, § 123

3. K posudzovaniu škody spáchanej zvýhodňovaním veriteľa a k nutnosti zváženía materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 TZ v prípade jej nízkej výšky

Uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 8To/46/2018 zo dňa 24. 6. 2019

Anotácia:

Predkladané rozhodnutie Krajského súdu Prešov bolo vydané v trestnej veci proti obžalovanej, ktorá sa mala podľa obžaloby dopustiť prečinu zvýhodňovania veriteľa. Krajský súd Prešov vo veci rozhodoval na základe odvolania, ktorým sa prokurátor domáhal, aby bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa oslobodzujúci obžalovanú spod obžaloby s odkazom na to, že skutok podľa názoru súdu nebol trestným činom.

Krajský súd Prešov odvolanie zamietol. V odôvodnení rozhodnutia však uviedol viacero postrehov, ktoré upresňujú výklad skutkovej podstaty trestného činu zvýhodňovania veriteľa. Predovšetkým poukázal na to, že škoda spôsobená týmto prečinom sa nemôže rovnať výške celej nesplatennej pohľadávky; súdy musia striktné vychádzať len z výšky plnenia, ktoré by mohol veriteľ získať, ak by dlžník v úpadku uspokojil pohľadávky všetkých veriteľov pomerne v zmysle princípov úpadkového práva. Zároveň upozornil, že základná skutková podstata podľa § 240 ods. 1 TZ znak škody neobsahuje; v podstatách podľa § 240 ods. 2 a 3 však už určitá výška škody podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Z tohto podľa názoru súdu vyplýva, že v prípade prečinu podľa § 240 ods. 1 TZ treba v konkrétnom prípade vždy skúmať aj možnosť aplikácie princípu ultima ratio podľa § 10 ods. 2 TZ. Inými slovami platí, že ak v dôsledku prečinu vznikne pomerne nízka škoda (napr. nižšia ako tzv. malá škoda), treba vždy uvažovať aj nad možnosťou, že skutok vôbec nie je trestným činom.

Právna veta:

- I. Ak je dlžník platobne neschopný, musí postupovať tak, že bude uspokojovať veriteľov len pomerne a rovnomerne, musí s veriteľmi, ktorí majú rovnaké práva, zaobchádzať rovnako. Preto je nevyhnutné v trestnom konaní pomer, v akom mal dlžník pomerne a rovnomerne uspokojovať svojich veriteľov nepochybne preukázať a jasne určiť, aby bolo možné zároveň vymedziť výšku spôsobenej škody. Škodou sa tu pritom rozumie (a to sa týka aj základnej skutkovej podstaty) škoda na majetku dotknutého veriteľa spočívajúca v tom, že neobdržal od dlžníka plnenie k uspokojeniu svojej pohľadávky, teda nedošlo k dôvodne očakávanému prírastku na majetku poškodeného veriteľa, ktoré by bolo možné dosiahnuť, keby dlžník, ktorý je v úpadku, uspokojil pohľadávky všetkých svojich veriteľov pomerne, podľa zásad úpadkového práva a neodčerpal svoj majetok k uspokojeniu pohľadávky len zvýhodneného veriteľa. Škoda tu preto predstavuje rozdiel medzi čiastkou, ktorou bola uspokojená pohľadávka zvýhodneného veriteľa a čiastkou, ktorá by tomuto veriteľovi prináležala pri pomernom uspokojení, pretože práve tento rozdiel predstavuje čiastku, o ktorú boli ostatní veritelia poškodení. Ide o hodnotu tej časti pohľadávky, ktorého pomerného uspokojenia inak mohol veriteľ dosiahnuť, ak by nedošlo k prednostnému uspokojeniu iného veriteľa. Škodou teda nie je automaticky celá výška pohľadávky poškodeného veriteľa a je teda nesprávne vychádzať pri ustáľovaní škody z celej výšky nesplatennej pohľadávky, ktorú si poškodený veriteľ uplatnil v trestnom konaní ako nárok na náhradu škody.
- II. V trestnom konaní tak musí byť predmetom dokazovania to, v akej konkrétnej výške došlo k zvýhodneniu veriteľa, t. j. aká konkrétna výška zo sumy, ktorá bola uhradená zvýhodnenému veriteľovi nad rámec povinnosti pomerného a rovnomerného uspokojenia veriteľov, by pri normálnom behu vecí prináležala poškodenému veriteľovi. Celkom určite to nemôže byť plná výška neuhradenej splatnej pohľadávky poškodeného veriteľa, pretože na plné hradenie pohľadávky zvýhodneného veriteľa a zároveň na plné hradenie pohľadávky poškodeného veriteľa nedisponuje dlžník dostatočným majetkom.
- III. Základná skutková podstata trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1 Tr. zákona neobsahuje znak škody, no napriek tomu je zrejmé, že výška znevýhodnenia poškodeného veriteľa musí byť peniazmi ocniteľná, t. j., aby mohlo dôjsť k spáchaniu tohto trestného činu, musí vzniknúť znevýhodnenému veriteľovi ujma na majetku, teda škoda. Výška škody už ale v ustanoveniach § 240 ods. 2, 3 Tr. zákona je okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby (spôsobenie väčšej škody v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zákona najmenej 2.660,- eur, spôsobenie škody veľkého rozsahu v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zákona najmenej 133.000,- eur). Tak je v prípade trestného činu zvýhodňovania veriteľa § 240 ods. 1 Tr. zákona potrebné skúmať aj prítomnosť tzv. materiálneho korektívu uvedeného v § 10 ods. 2 Tr. zákona, podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná. Aj keby inak boli splnené formálne podmienky, z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak by táto škoda bola dokazovaním zistená vo veľmi nízkej výške (napr. menej ako 266,- eur) alebo z vykonaného dokazovania by nevyplýval skutkový podklad pre jej určenie, bolo by namieste zvážiť, či trestnú zodpovednosť za spáchanie trestného činu zvýhodňovania veriteľa, možno vyvodzovať, a to s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zákona.

Právna oblasť: Trestné právo hmotné

Právny inštitút: Zvýhodňovanie veriteľa

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 300/2005 Z. z. – § 240

4. K aplikácii domnienky o výške príjmu z inej než závislej činnosti a k nutnosti poučenia o uplatnení domnienky v prípade nepreukázania výšky príjmu

Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 26CoP/26/2018 zo dňa 23. 10. 2018

Anotácia:

Rozhodnutie prináša podrobnejší výklad k aplikácii zákonnej domnienky o výške príjmu rodiča majúceho iné príjmy, než zo závislej činnosti. Odôvodnenie rozhodnutia sa veľmi podrobne venuje spôsobu, akým by mal splniť rodič povinný k výživnému dôkazné bremeno ohľadom výšky príjmu; súd zdôrazňuje, že pri preukazovaní musia byť predložené doklady podľa zákona o účtovníctve, listy vlastníctva preukazujúce stav nehnuteľného majetku, výpisy z účtov, z evidencie cenových papierov, motorových vozidiel či doklady ohľadom vlastníctva iných cenností. S uvedeným súvisí povinnosť rodiča sprístupniť súdu údaje chránené osobitnými predpismi s tým, že súd výslovne menuje údaje chránené daňovým a bankovým tajomstvom a údaje vedené v evidencii centrálného depozitára.

Súd ďalej zdôrazňuje, že domnienka výšky príjmu sa uplatní, aj keby nebola splnená čo i len jedna z komplexu povinností stanovených ohľadom dokazovania skutočnej výšky príjmu; súd si nemôže vybrať, že časť príjmov posúdi podľa preukázaného stavu a časť podľa domnienky. Zároveň však domnienka môže pôsobiť aj v prospech povinného, lebo sa uplatní aj keď príjmy nie sú preukázané, ale výdavky naznačujú, že sú vyššie, než stanoví domnienka. V neposlednom rade súd uzatvára, že všeobecné súdy nemusia upozorniť povinného rodiča na aplikáciu domnienky vopred.

Právna veta:

- I. Zákonná domnienka výšky príjmu ako prostriedok objektivizácie príjmov povinného má nastúpiť, „ak si rodič nesplní túto povinnosť“. Z gramatického výkladu (je povinný preukázať, predložiť a sprístupniť), ako aj z odlišného obsahu týchto povinností vyplýva, že nejde len o jednu, ale o viaceré povinnosti, pričom nesplnením hociktorej z nich dochádza k stavu, že súd si nemôže urobiť správny a úplný záver o pomeroch povinnej osoby, preto nastupuje predmetná fikcia. Uvedená domnienka bola oproti predchádzajúcemu právnemu stavu zvýšená na 20 násobok sumy životného minima. V zmysle tohto zákonného odkazu treba aplikovať ustanovenia zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime v spojení s príslušným opatrením upravujúcim výšku životného minima. Ide o domnienku mesačného príjmu. Z takto ustálenej sumy potom súd pri zhodnotení všetkých hľadísk pre určovanie výšky výživného určí jej konkrétnu výšku. Takto určenú sumu súd nemôže nijako meniť na základe iných skutočností (napr. ak by mal určitú sumu príjmov preukázanú, alebo ak by výdavky nasvedčovali vyššej sume príjmov). Ak si povinný rodič uvedené povinnosti nesplní, domnienka nastupuje obligatórne, súd nemôže uvažovať o jej použití. Naproti tomu v prípade splnenia vymedzených povinností povinným rodičom súd k aplikácii domnienky nemôže pristúpiť. Domnienka platí aj pri plnoletom dieťati a pri určení výšky výživného musí byť zachovaný rozsah nevyhnutného výživného.
- II. Súd nie je povinný upozorňovať povinného na hmotnoprávne následky nesplnenia si uvedených povinností. Poučovací povinnosť sa vzťahuje len na procesné práva a povinnosti.

Právna oblasť: Rodinné právo

Právny inštitút: Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 36/2005 Z. z. – § 63 ods. 1

5. Súd nemusí pred vymenovaním likvidátora skúmať, či po ňom možno spravodlivo požadovať výkon tejto funkcie

Uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 16Cob 123/2018 zo dňa 29. 11. 2018

Anotácia:

Krajský súd Trenčín rozhodoval ako odvolací súd v prípade, v ktorom súd prvej inštancie vymenoval za likvidátora obchodnej spoločnosti jedného z jej spoločníkov zapísaného v obchodnom registri. Spoločník ustanovený likvidátorom proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie, v ktorom požadoval, aby bola likvidátorom ustanovená iná osoba, prípadne aby bola spoločnosť zrušená pre nedostatok majetku. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že po úraze je ťažko zdravotne postihnutý; namietal, že súd prvej inštancie vôbec neskúmal, či je od neho možné spravodlivo požadovať, aby vykonával funkciu likvidátora.

Krajský súd Trenčín po posúdení prípadu na základe podaného odvolania rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia upozornil na skutočnosť, že v konaní o vymenovaní likvidátora spoločnosti súd nemá povinnosť zisťovať, či je možné od ustanovovaného spoločníka spravodlivo požadovať výkon funkcie likvidátora. Ak ustanovenému likvidátorovi v riadnom výkone funkcie bránia objektívne prekážky, môže sa brániť len formou podania návrhu o odvolanie z tejto funkcie, o ktorom súd rozhodne v osobitnom konaní.

Právna veta:

Odvolateľ má doposiaľ v spoločnosti postavenie spoločníka obchodnej spoločnosti. Vymenovanie spoločníka spoločnosti do funkcie likvidátora súdom nevyžaduje podľa hmotného práva súhlas tejto osoby. Skúmanie, či od spoločníka spoločnosti možno alebo nemožno spravodlivo požadovať, aby spoločník vykonával funkciu likvidátora, prichádza podľa hmotného práva do úvahy v prípade, že tento spoločník bol do funkcie likvidátora už vymenovaný. Keďže spoločník vymenovaný do funkcie likvidátora súdom sa tejto funkcie nemôže vzdať, hmotné právo priznáva tomuto spoločníkovi vo funkcii likvidátora právo na podanie návrhu o odvolanie z tejto funkcie na súd, ktorý ho do tejto funkcie vymenoval. Skúmanie skutočností, pre ktoré nemožno spravodlivo požadovať, aby spoločník spoločnosti vykonával funkciu likvidátora, je súd povinný skúmať až v konaní o návrhu spoločníka na odvolanie z funkcie likvidátora.

Právna oblasť: Obchodné právo

Právny inštitút: Likvidácia spoločnosti

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 513/1991 Zb. – § 71 ods. 1

6. K porušeniu povinnosti mlčanlivosti ohľadom výšky odmeny za prácu ako k dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru

Uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8CoPr/12/2014 zo dňa 12. 5. 2015

Anotácia:

Rozhodnutie bolo vydané v spore o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, ktoré bolo odôvodnené porušením povinnosti mlčanlivosti. Touto bol zamestnanec finančného oddelenia viazaný vo vzťahu k výškam odmien za prácu poskytovaných zamestnávateľom. Konkrétne okolnosti porušenia podľa skutkových zistení súdu spočívali v tom, že zamestnanec oznámil informáciu o plate jedného zo zamestnancov v kolektíve iných zamestnancov, ktorí touto informáciou nedisponovali. Okresný súd návrh zamestnanca na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietol; zamestnanec sa proti tomuto rozhodnutiu odvolal.

Krajský súd Banská Bystrica rozhodnutie okresného súdu zrušil a s možnosťou použitia pre analogické prípady porušenia povinnosti mlčanlivosti uviedol, že pri posudzovaní takéhoto porušenia ako dôvodu pre okamžité skončenie pracovného pomeru treba okrem iného prihliadať aj na postavenie zamestnanca v rámci hierarchie pracovného zaradenia u zamestnávateľa, skutočnosť, pri akej príležitosti bola povinnosť mlčanlivosti vo vzťahu k výškam odmeny za prácu porušená (zverejnenie informácie v rámci neformálnej diskusie sa podľa súdu javí ako menej závažné) a tiež na mieru presnosti, s akou bol údaj chránený povinnosťou mlčanlivosti sprístupnený.

Právna veta:

Súd prvého stupňa síce správne prihliadol na dôležitosť práce, ktorú navrhovateľ u odporcu vykonával a pri ktorej sa stretával s dôvernými informáciami, na druhej strane však neposúdil intenzitu porušenia pracovnej disciplíny navrhovateľa z hľadiska všetkých konkrétnych okolností prejednávanej veci, keď neprihliadol na to, že navrhovateľ mal informácie o plate uviesť v rámci neformálnej diskusie, resp. dokonca na firemnom večierku, nezohľadnil tú skutočnosť, že pokiaľ si osoby, ktoré mali byť prítomné na to nespomenuli, znamená to, že tejto informácii, ak aj bola podaná, neprikladali žiaden význam či dôležitosť, neprihliadol na pozíciu, ktorú navrhovateľ zastával v rámci hierarchie pracovného zaradenia v tom smere, či bol vedúci zamestnanec, a napokon ani bližšie nerozvedol okolnosti pre ktoré vylúčil nedbanlivosť navrhovateľa, resp. z čoho vyvodil svedčiaci mu úmysel vo vzťahu k porušeniu povinnosti mlčanlivosti a následkom, ktoré tým mal spôsobiť. Odvolací súd nespochybňuje dôležitosť povinnosti navrhovateľa zachovávať mlčanlivosť o svojom odmeňovaní a odmeňovaní ostatných zamestnancov odporcu v záujme predchádzania zbytočným konfliktom medzi zamestnancami navzájom a medzi zamestnancami a vedením spoločnosti, a to zvlášť keď bol zamestnancom finančného oddelenia, avšak pri hodnotení intenzity porušenia pracovnej disciplíny je potrebné prihliadnúť na to, do akej miery bola informácia zverejnená, resp. s akou presnosťou bol konkrétny údaj verejne sprístupnený.

Právna oblasť: Pracovné právo

Právny inštitút: Okamžité skončenie pracovného pomeru

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 311/2001 Z. z. – § 68 ods. 1 písm. b)

7. Rozhodnutím v susedskom spore podľa § 127 Občianskeho zákonníka nemožno rušiteľovi uložiť, akým spôsobom odstráni závadný stav

Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 23Co/254/2017 zo dňa 28. 5. 2018

Anotácia:

Rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom sa žalobcovia domáhali ochrany proti tieneniu vyvolanom oplotením a vyrastenými kríkmi a stromami na susednom pozemku. Súd prvej inštancie ich žalobu zamietol s tým, že sa im nepodarilo preukázať oprávnenosť nároku. Po podanom odvolaní sa spor dostal pred Krajský súd Trnava, ktorý rozhodnutie prvoinštančného súdu potvrdil.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal okrem iného aj na skutočnosť, že žalobcovia sa v predmetnom spore domáhali, aby súd ich susedom prikázal znížiť oplatenie do určitej výšky a zároveň odstrániť dreviny rastúce na hraniciach susedných pozemkov. V tomto smere súd upozornil, že ak žalobca opiera svoju žalobu o nárok podľa ustanovenia § 127 Občianskeho zákonníka, môže žalobou požadovať len tzv. negatívny petit. Žalovanému však nemožno súdnym rozhodnutím prikázať presný spôsob, akým má závadný stav odstrániť, pretože výber konkrétnej nápravy stavu je na ňom. Ak bude mať aj po realizovaní nápravy žalobca za to, že zásah do jeho vlastníckeho práva v zmysle § 127 Občianskeho zákonníka trvá, je prostriedkom pre odstránenie tohto stavu exekučné konanie.

Právna veta:

Pokiaľ sa žalobcovia domáhali ochrany svojho vlastníckeho práva v zmysle ust. § 127 OZ, petit žaloby musí byť negatívny a preto môže znieť len na zdržanie sa konania, t.j. presne vymedzené rušenie. To znamená, že sa nemožno domáhať uloženia povinnosti susedovi, pretože nie je rušený sám o sebe touto činnosťou, ale jej následkami (tienením, a pod.) vo vzťahu ku ktorým treba naformulovať negatívny petit. Po rozhodnutí súdu, ktorým bolo vyhovené žalobe, má pritom žalovaný rušiteľ právo sám si zvoliť postup, akým odstráni závadný stav spočívajúci vo vzniku a šírení imisií. Či zvolený postup alebo prijaté opatrenie boli dostačujúce, bude možné súdom preskúmať až v rámci prípadného exekučného konania, ktorým by sa žalobca domáhal výkonu rozhodnutia, ktorým bolo žalobe vyhovené podľa § 127 ods. 1 OZ. Ak hrozí škoda môže sa vážne ohrozený vlastník domáhať uloženia povinnosti zodpovednej osobe vykonať vhodné a primerané opatrenie na odvrátenie hroziacej škody (§ 417 ods. 2 OZ).

Právna oblasť: Občianske právo hmotné

Právny inštitút: Vlastnícke právo, Susedské spory

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 40/1964 Zb. – § 127

8. Výhrada vlastníctva v prípade nezaplatenia kúpnej ceny a nárok na vydanie veci

Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 21Cob 89/2017 zo dňa 29. 10. 2018

Anotácia:

Krajský súd Trnava sa v predkladanom rozhodnutí zaoberal posúdením prípadu, v ktorom sa žalobca domáhal, aby bolo žalovanému uložené vydanie hnuiteľnej veci do dispozície žalobcu. Žalobu odôvodnil tým, že s žalovaným uzavrel kúpnu zmluvu, v ktorej bola dohodnutá výhrada vlastníctva. Podľa tejto malo vlastnícke právo k predmetnej hnuiteľnej veci na žalovaného prejsť až okamihom úplnej úhrady kúpnej ceny; žalovaný však kúpnu cenu neuhradil v plnej výške. S ohľadom na uvedené žalobca požadoval, aby mu bola hnuiteľná vec ako vlastníčkovi vrátená. Okresný súd Trnava žalobu zamietol a po podanom odvolaní sa prípad dostal pred už spomínaný Krajský súd Trnava, ktorý rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

Súd v odôvodnení rozhodnutia o odvolaní poukázal na to, že napriek dojednanej výhrade vlastníctva a skutočnosti, že žalobca je vlastníkom predmetnej hnuiteľnej veci, nie sú splnené podmienky pre jej vydanie do dispozície žalobcu. Výhrada vlastníctva totiž automaticky neznamená, že pokiaľ nebude kúpna cena zaplatená, môže sa predávajúci domáhať vrátenia predmetu kúpy. Dôvodom je skutočnosť, že dojednaná výhrada vlastníctva podľa zákona nemá vplyv na povinnosť predávajúceho odovzdať vec kupujúcemu; kupujúci ju teda napriek tomu, že nie je jej vlastníkom, nemá u seba protiprávne. Aby mohol predávajúci žiadať od kupujúceho vec naspäť, muselo by podľa súdu dôjsť k zániku kúpnej zmluvy.

Právna veta:

- I. Z ust. § 126 ods. 1 Obč. zák. celkom zjavne vyplýva, že vlastníkom sa nemôže domáhať vydania veci od kohokoľvek, kto ju má u seba, ale len od toho, kto ju má u seba protiprávne, teda kto nemá žiadne právo mať u seba. Právo mať vec u seba sa môžete zakladať, či už na zákone (napr. zádržné právo podľa § 151s Obč. zák.), alebo na dohode (zmluve) s vlastníkom. Typickým príkladom je napr. zmluva o výpožičke alebo nájomná zmluva, kedy sa vlastníkom nemôže voči nájomcovi ani vypožičiavateľovi domáhať počas trvania zmluvy vydania svojej veci ani s odkazom na § 126 ods. 1 Obč. zák., pretože sám súhlasil s tým, že vec bude v držbe inej osoby. Preto ju táto osoba nemôže držať „neoprávnené“ v zmysle cit. ustanovenia.
- II. Predávajúci tak počas trvania kúpnej zmluvy nie je oprávnený domáhať sa vydania predmetu kúpy od kupujúceho, pretože by tým konal v rozpore so svojou povinnosťou vyplývajúcou z § 411 Obch. zák. Povinnosť uvedená v tomto ustanovení sa totiž na predávajúceho vzťahuje bez ohľadu na to, či spolu s odovzdaním veci prechádza na kupujúceho aj vlastnícke právo. Naopak, povinnosť predávajúceho odovzdať tovar kupujúcemu je od úpravy prechodu vlastníckeho práva oddelená, čo zreteľne vyplýva z jeho osobitnej úpravy v § 444 a § 445 Obch. zák. Predávajúci je teda povinný odovzdať kupujúcemu vec aj v prípade, že v kúpnej zmluve si dojednali výhradu vlastníckeho práva, teda výhradu, že vlastnícke právo prejde na kupujúceho až zaplatením kúpnej ceny (§ 445 Obch. zák.). Ani dohodnutie si výhrady vlastníckeho práva samo osebe totiž nezabavuje predávajúceho povinnosť odovzdať kupujúcemu tovar v lehotách upravených v § 414 až § 416 Obch. zák., čo v prípade absencie inej dohody znamená jeho dodanie v primeranej lehote. Kupujúci je po dodaní tovaru oprávnený mať tento tovar u seba, pretože práve dodanie tovaru je jedna zo základných povinností predávajúceho podľa kúpnej zmluvy, čomu korešponduje právo kupujúceho mať tovar na základe zmluvy u seba. Toto právo kupujúceho by mohlo zaniknúť jedine v prípade, že by došlo k zrušeniu, príp. inému zániku samotnej kúpnej zmluvy, teda k odpadnutiu právneho dôvodu, na základe ktorého je kupujúci oprávnený mať tovar u seba.

Právna oblasť: Občianske právo hmotné, Obchodné právo

Právny inštitút: Výhrada vlastníctva, Žaloba na vydanie veci

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 40/1964 Zb. – § 126, § 601
513/1991 Zb. – § 445

9. K argumentácii zahraničnou judikatúrou a literatúrou v odôvodnení rozhodnutia

Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 25CoKR/1/2019 zo dňa 4. 6. 2019

Anotácia:

Žalovaný rozporoval používanie judikatúry zahraničných súdov.

Právna veta:

Pri právnej argumentácii ani súdu nič nebráni tomu, aby čerpal zo zahraničnej judikatúry alebo literatúry, ak je táto pre odôvodnenie rozhodnutia akceptovateľná. Takýto postup súdu môže byť vhodný pri hľadaní eurokonformného a ústavo-konformného výkladu.

Právna oblasť: Civilné právo procesné

Právny inštitút: Základné princípy, Odôvodnenie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 160/2015 Z. z. – Čl. 2 ods. 2, Čl. 3 ods. 1, § 220 ods. 2

10. K pojmu škoda v spojení s náhradou nemajetkovej ujmy. Ustálenú prax v otázke pasívnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obeť dopravnej nehody.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/219/2017 zo dňa 27. 9. 2018

Anotácia:

Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, aby súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za stratu blízkej osoby, ktorá bola usmrtená pri dopravnej nehode spôsobenej žalovaným. Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, že v danom prípade došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobcov a práva na ochranu rodinného života. V nadväznosti na to uviedol, že súd prvej inštancie správne posúdil vecnú pasívnu legitímáciu poisťovne (žalovanej 2/) vyplývajúcu z § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. v spore o náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej na strane pozostalých po obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorových vozidiel. Zdôraznil, že na účely takéhoto konania je potrebné pojem škoda vykladať eurokonformne a extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla pozostalým v dôsledku zásahu do ich osobnostných práv usmrtením blízkej osoby pri prevádzke dopravných prostriedkov, konkrétne v dôsledku zásahu do práva na súkromný a rodinný život.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná 2/ dovolanie. Tvrdila, že ust. § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. obsahuje taxatívnu úpravu, čo možno z povinného zmluvného poistenia uhrádzať, preto argumentácia odvolacieho súdu obsiahnutá v odôvodnení jeho rozhodnutia, že pri výklade tohto ustanovenia treba vychádzať z interpretácie pojmu škoda na zdraví v súlade s komunitárnym právom, je neprijateľná. Ďalej uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 C. s. p. Odvolací súd sa pri riešení právnej otázky vecnej pasívnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy za stratu blízkej osoby, ktorá bola usmrtená pri dopravnej nehode (spôsobenej žalovaným 1/), ako otázky od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

Právna veta:

- I. Táto smernica (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel) síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody“, či používa pojmy „akákoľvek ujma alebo škoda“ alebo „akákoľvek škoda“, z čoho je zrejmé, že komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú a aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje škodu majetkovú a aj nemajetkovú.
- II. Podľa názoru dovolacieho súdu označené rozhodnutia ESD C-22/12 vo veci Haasová a Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 474/2016 (i rozhodnutia, na ktoré toto rozhodnutie odkazuje, t. j. III. ÚS 646/2015 a I. ÚS 206/2015), ako aj aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 1/2016, predstavujú ustálenú prax v riešení otázky pasívnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, od ktorej sa odvolací súd neodklonil. Touto ustálenou praxou bol zároveň prekonaný právny názor uvedený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 168/2009 a sp. zn. 3 Cdo 301/2012, na ktoré poukazovala dovolateľka. Nebol preto splnený predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., t. j. odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo vyššie uvedenej právnej otázke, a zároveň ani predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., t. j. nevyriešenie tejto otázky v doterajšej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

Právna oblasť: Občianske právo

Právny inštitút: Náhrada nemajetkovej ujmy, Priamy nárok poškodeného

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 381/2001 Z. z. – § 15

11. Pracovný pomer uzatvorený na dobu určitú

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/7/2019 zo dňa 19. 8. 2019

Anotácia:

Okresný súd zamietol žalobu o určenie, že pracovný pomer trvá. Dospel k záveru, že pracovný pomer na dobu určitú bol jednoznačne vymedzený konkrétnym spôsobom, ktorým bol návrat W. z dlhodobej práceneschopnosti. Krajský súd rozhodnutie potvrdil. V podanom dovolaní žalobkyňa poukázala na to, že v danom spore mal súd v zmysle § 319 CSP právo a zároveň povinnosť zabezpečiť dôkazy nevyhnutné pre (spravodlivé) rozhodnutie vo veci, hoci by ich zamestnanec aj nenavrhol.

Právna veta:

Pracovný pomer na dobu určitú možno v pracovnej zmluve vymedziť nielen konkrétnym dňom, ale aj iným spôsobom (napr. skončením pracovnej úlohy alebo iných prác, návratom ženy – zamestnankyne z materskej dovolenky a pod.) nevzbudzujúcim žiadnu pochybnosť, kedy sa má pracovný pomer skončiť. Takto dohodnutý pracovný pomer končí právnou udalosťou alebo uplynutím dohodnutej pracovnej doby bez toho, aby zamestnávateľ uplatnil niektorý z taxatívne uvedených výpovedných dôvodov, bez akéhokoľvek ďalšieho obmedzenia (napr. prejednávania s príslušným odborovým orgánom alebo počas dočasnej práceneschopnosti či tehotnosti zamestnankyne a pod.).

Právna oblasť: Pracovné právo

Právny inštitút: Pracovno-právne spory

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 311/2001 Z. z. – § 48, § 59

12. Proti k tzv. neznámym vlastníkom zastúpeným Slovenským pozemkovým fondom sa s odkazom na § 257 CSP náhrada trov nepriznáva

Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/85/2018 zo dňa 30. 5. 2019

Anotácia:

Žalobca sa domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k pozemku. Súd predmetnú nehnuteľnosť navrhol prikázať do vlastníctva žalobcu s povinnosťou zaplatiť žalovaným náhradu. Žalovaní namietali nesprávne skutkové zistenia a právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Nesúhlasili s výškou primeranej náhrady, pretože okresný súd mal vychádzať z trhovej ceny. Súd prvej inštancie neskúmal náležitosti posudku podľa ustanovenia § 209 ods. 2 CSP vrátane osobitnej doložky. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania neprihliadol na skutočnosť, že žalobca sa žiadnym spôsobom nežiadal mimosúdne so žalovanými 1/, 2/ vyporiadať, pričom je s nimi v nájomnom vzťahu k spornej parcele a Slovenský pozemkový fond (ďalej aj „SPF“) je ex lege oprávnený v nakladaní s nehnuteľnosťou vzhľadom na stratus daný zákonnou úpravou. Navyše vo vzťahu k neznámym vlastníkom nie je možné uložiť povinnosť nahradiť trovy konania, pretože by išlo nevykonateľné rozhodnutie. Preto o trovách konania navrhol rozhodnúť podľa ustanovenia § 257 CSP.

Právna veta:

V prípade žalovaných ide o „neznámych vlastníkov“, ktorých podľa ust. § 6 zák. č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách, zastupuje Slovenský pozemkový fond. Preto odvolací súd rozsudok prvoinstančného súdu vo výroku o náhrade trov konania zmenil podľa ust. § 388 CSP, nakoľko súd prvej inštancie nezohľadnil špecifickosť tohto sporu a teda dôvody na aplikáciu citovaného ust. § 257 CSP.

Právna oblasť: Civilné právo procesné

Právny inštitút: Trovy konania

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 160/2015 Z. z. – § 257

13. Doručovanie zástupcovi účastníka na celé konanie

Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžk/8/2016 zo dňa 27. 9. 2018

Anotácia:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného (mestská časť) č. 3453/2011/Ti z 20. apríla 2011, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave a rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Krajský súd zistil, že žalovaný 20. apríla 2011 vydal rozhodnutie o súpisnom čísle, ktorým určil pre stavbu postavenú v obci: Bratislava – MČ Devínska Nová Ves v časti obce: Devínska Nová Ves. Dňa 16. apríla 2012 obdržal žalovaný protest prokurátora č. Pd 98/11-8 z 11. apríla 2012, ktorým navrhol rozhodnutie Mestskej časti Bratislava Devínska Nová Ves z 20. apríla 2011 č. 3453/2011/Ti o určení súpisného čísla 7104 hospodárskej budove na pozemku parc.č. 1673/13 na Istrijskej ulici v Bratislave, k.ú. H., v lehote do 30 dní od doručenia protestu prokurátora z dôvodu nezákonnosti v celom rozsahu zrušiť. Žalovaný vydal 23. apríla 2012 rozhodnutie č. 3199/2012/Ti, ktorým nevyhovel Okresnej prokuratúre. Po tom, čo žalobkyňa podala odvolanie, bola vec predložená Najvyššiemu súdu na rozhodnutie. Uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 6Sžo/98/2014 však podľa žalovanej jej nikdy nebolo doručené, a tak po vrátení veci na krajský súd, nemala vedomosť o tom, že sa opäť vec nachádza na krajskom súde. Žalovaná sa domnievala, že uvedené môže byť spôsobené tým, že krajský súd doručoval napadnutý rozsudok na predchádzajúcu adresu právneho zástupcu žalovanej a je možné, že i predmetné uznesenie najvyššieho súdu doručoval na prechádzajúcu adresu právneho zástupcu žalovanej.

Právna veta:

S poukazom na vyššie citované ustanovenie, upriamuje odvolací súd pozornosť na skutočnosť, že ak má účastník zástupcu na celé konanie, súd je povinný doručovať tomuto zástupcovi. V prípade, že súd doručí napr. rozhodnutie len účastníkovi a nie jeho splnomocnenému právnenému zástupcovi, ide o doručenie neúčinné. Nemožno opomenúť ani fakt, že dôsledkom neúčinného doručenia uznesenia najvyššieho súdu je jeho neprávoplatnosť. Krajský súd teda rozhodol žalovanou napádaným rozsudkom vo veci meritórne, a to skôr než vôbec zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť.

Právna oblasť: Správne právo procesné

Právny inštitút: Doručovanie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 99/1963 Zb. – § 49

14. Inštitút opravy chýb v katastrálnom operáte nemôže viesť k výmazu vlastníka nehnuteľnosti

Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžrk/3/2018 zo dňa 26. 9. 2018

Anotácia:

Okresný úrad Trenčín, odbor opravných prostriedkov, referát katastra nehnuteľností (žalovaný) zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu, katastrálneho odboru, ktorý zamietol návrh sťažovateľa na opravu chyby v katastrálnom operáte smerujúci k výmazu zákonného vecného bremena. Podľa kúpnej zmluvy medzi mestom ako predávajúcim a účastníkom ako kupujúcim, predávajúci previedol na kupujúceho hnuťelný majetok slúžiaci na výrobu a rozvod tepla. Úrad pre reguláciu sieťových odvetví vydal ďalšiemu účastníkovi povolenie na výrobu a rozvod tepla aj na miesto podnikania. Ďalší účastník preto požiadal správny orgán prvého stupňa o zápis zákonného vecného bremena z titulu držby uvedeného povolenia, ktoré bolo zákonným titulom na zápis vecného bremena do katastra nehnuteľností. Sťažovateľ sa na prvoinštančnom orgáne domáhal opravy chyby v katastrálnom operáte, ktorá vznikla zápisom vecného bremena k nehnuteľnosti a to výmazom zápisu vecného bremena. Návrh bol zamietnutý.

Právna veta:

Inštitút opravy chyby v katastrálnom operáte slúži na zabezpečenie súladu údajov katastra nehnuteľností s listinami založenými v zbierke listín. Správny orgán je oprávnený posudzovať iba existenciu listín, na základe ktorých sú údaje v katastrálnom operáte evidované a súlad medzi obsahom týchto listín a údajmi katastrálneho operátu. Právne vzťahy nemôžu byť dotknuté opravou chýb v katastrálnom operáte, pokiaľ ich zmena nie je doložená relevantnou listinou. Správa katastra nemá oprávnenie v katastrálnom konaní rozhodovať o súkromnoprávných vzťahov týkajúcich sa vecných práv účastníkov. Rozhodnutie vo veci opravy chyby v katastrálnom konaní nenahrádza a ani nemôže nahrádzať rozsudok súdu vo veci určenia práva alebo právneho vzťahu k nehnuteľnostiam.

Správny orgán si nemôže otázky platnosti verejnej alebo inej listiny (osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva, rozhodnutia o pridelení súpisného čísla) vyriešiť ani ako predbežnú otázku, a tak spochybníť vlastnícke právo vyplývajúce z údajov na aktuálnych listoch vlastníctva. Spor o týchto otázkach je len v právomoci súdu v riadnom sporovom konaní. Takýto výklad ustanovenia § 59 ods. 1 písm. a) katastrálneho zákona by bol neprípustne extenzívny. Oprava údajov nemôže obsahovo zodpovedať výmazu pôvodného vlastníka.

Právna oblasť: Správne právo

Právny inštitút: Oprava chýb v katastrálnom operáte

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 162/1995 Z. z. – § 59 ods. 1

15. Listiny, obsahom ktorých je výpoveď z iných konaní ako dôkazný prostriedok v daňovom konaní

Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžfk/55/2017 zo dňa 11. 9. 2018

Anotácia:

Žalobca podal žalobu proti rozhodnutiu proti žalovanému, ktorý potvrdil rozhodnutie daňového úradu, ktorým bol žalobcovi podľa § 68 ods. 5 a 6 Daňového poriadku určený rozdiel v sume 74 924,91 € na dani z pridanej hodnoty. Krajský súd krajský súd konštatoval, že rozdielne postavenie jednej osoby v dvoch rozličných konaniach má za následok, že preberanie výpovede obvineného z trestného konania ako výpoveď svedka v daňovom konaní, v ktorom má táto výpoveď zásadný význam pre posúdenie oprávnenosti nároku daňového subjektu na zaplatenie rozdielu dane je neprípustné. Správca dane bol povinný vykonať tento dôkaz v rámci daňového konania, za podmienok určených Daňovým poriadkom, aby nevznikli pochybnosti, že zistenie objektívnej pravdy v danom prípade bolo nedostatočné. Krajský zrušil rozhodnutie žalovaného. Žalovaný podal kasačnú sťažnosť. Najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Právna veta:

V súvislosti s otázkou použiteľnosti dôkazov v daňovom konaní kasačný súd uvádza, že listiny, obsahom ktorých je výpoveď z iných konaní (v danom prípade v konaní trestnom) môžu byť po splnení určitých podmienok taktiež podkladom pre vydanie rozhodnutia správcu dane. V prvom rade musí ísť o dôkazy získané nezávisle na príslušnom daňovom konaní, t.j. nesmú byť účelovo získané preto, aby sa správca dane vyhol povinnosti umožniť daňovému subjektu byť prítomný na výsluchu svedka a klásť mu otázky. Ďalej je potrebné, aby v trestnom konaní boli dôkazy získané v súlade so zákonom. Taktiež je nutné, aby boli daňovému subjektu tieto dôkazy sprístupnené, aby sa mohol oboznámiť s ich obsahom a prípadne navrhnúť ďalšie dôkazy, ktoré by zistenia vyplývajúce z týchto listín upresnili, korigovali, či vyvrátili. V prípade, že výpoveď svedka zaznamenaná v listinách je v rozpore s ďalšími dôkazmi vykonanými v daňovom konaní, je potrebné tieto rozpory odstrániť, pričom najvhodnejším spôsobom bude jeho výsluch, pri ktorom mu budú kladené otázky za účelom odstránenia nejasností. Svedka je však potrebné vypočuť vždy, ak to požaduje daňový subjekt, okrem prípadu ak ide o požiadavku vedenú snahou mariť či účelovo predlžovať daňové konanie. V súvislosti s výkladom ustanovenia § 25 ods. 4 Daňového poriadku kasačný súd uvádza, že k porušeniu práva daňového subjektu spočívajúceho v tom, že daňový subjekt vo vzťahu k výpovediam získaným v trestnom konaní nemohol uplatniť svoje procesné práva by mohlo dôjsť v prípade, ak by sa daňové orgány vykonaniu tohto dôkazu v daňovom konaní vyhýbali resp. daňový subjekt by s týmto dôkazom nemal možnosť oboznámiť sa.

Právna oblasť: Daňový poriadok

Právny inštitút: Dokazovanie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 563/2009 Z. z. – § 25 ods. 1 a 4, § 46 ods. 5